Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 25. septembra 2014*

„Prístup k dokumentom — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Dokument pochádzajúci z Nemecka v rámci pilotného postupu EÚ — Článok 4 ods. 4 a 5 — Článok 4 ods. 2 tretia zarážka — Zamietnutie prístupu — Porušenie podstatných formálnych náležitostí — Povinnosť vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie — Čiastočný prístup — Prevažujúci verejný záujem“

Vo veci T-669/11,

Darius Nicolai Spirlea a **Mihaela Spirlea**, s bydliskom v Capezzano Pianore (Taliansko), v zastúpení: pôvodne V. Foerster a T. Pahl, neskôr V. Foerster a E. George, advokáti,

žalobcovia,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Costa de Oliveira a H. Kraemer, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie z 9. novembra 2011, ktorým bol žalobcom zamietnutý prístup k pripomienkam, ktoré Spolková republika Nemecko adresovala Komisii 7. júla 2011 v rámci pilotného postupu EÚ 2070/11/SNCO

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias, sudcovia M. Kăncheva (spravodajkyňa) a C. Wetter,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. marca 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

Právny rámec

O prístupe k dokumentom

1 Článok 15 ods. 3 ZFEÚ stanovuje:

„Každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo zapísaným sídlom v členskom štáte má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič, v závislosti na zásadách a podmienkach, ktoré sa vymedzia v súlade s týmto odsekom.

Všeobecné zásady a obmedzenia, ktoré vychádzajú z verejného alebo súkromného záujmu a upravujú právo na prístup k dokumentom, stanoví prostredníctvom nariadení Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom.

Každá inštitúcia, orgán alebo úrad alebo agentúra zabezpečí transparentnosť svojej práce a zapracuje do svojho rokovacieho poriadku osobitné ustanovenia týkajúce sa prístupu k svojim dokumentom v súlade s nariadeniami uvedenými v druhom pododseku. …“

2 Článok 42 Charty základných práv Európskej únie s názvom „Právo na prístup k dokumentom“ stanovuje:

„Každý občan Únie, ako aj každá fyzická osoba, ktorá má bydlisko, alebo každá právnická osoba, ktorá má sídlo v členskom štáte, má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič.“

3 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) definuje pravidlá, podmienky a obmedzenia práva na prístup k dokumentom týchto inštitúcií uvedeného v článku [15 ZFEÚ].

4 Odôvodnenia 4 a 11 nariadenia č. 1049/2001 stanovujú:

„(4) Účelom tohto nariadenia je čo najúčinnejšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom a ustanoviť pre tento prístup všeobecné pravidlá a obmedzenia v súlade s článkom 255 ods. 2 Zmluvy o ES.

…

(11) V zásade majú byť všetky dokumenty týchto orgánov prístupné verejnosti. Je však potrebné chrániť niektoré verejné a súkromné záujmy prostredníctvom výnimiek. Orgány majú mať právo chrániť svoje vnútorné porady a rokovania v prípadoch, keď je potrebné zachovať ich schopnosť plniť úlohy. Pri posudzovaní výnimiek majú orgány zohľadniť tie zásady v právnych predpisoch spoločenstva, ktoré sa týkajú ochrany osobných údajov vo všetkých oblastiach činnosti únie.“

5 Článok 1 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„Účelom tohto nariadenia je:

a) vymedziť pravidlá, podmienky a obmedzenia z dôvodu verejného alebo súkromného záujmu, ktorými sa spravuje právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (ďalej len ‚orgány‘), ako sa ustanovuje v článku 255 Zmluvy o ES, takým spôsobom, aby sa zaistil čo najširší prístup k dokumentom;

b) stanoviť pravidlá, ktoré zabezpečia čo najľahšie možné uplatňovanie tohto práva, a

c) podporiť dobrú administratívnu prax v prístupe k dokumentom.“

6 Článok 2 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

…

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.

…“.

7 Článok 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

…

— účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.“

8 Článok 4 ods. 4 až 6 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„4. Pokiaľ ide o dokumenty tretej osoby a nie je jasné, či dokument môže alebo nemôže byť zverejnený, orgány sa poradia s treťou osobou s cieľom posúdiť, či sa môže použiť výnimka z odseku 1 alebo 2.

5. Členský štát môže požiadať orgán, aby nezverejnil dokument pochádzajúci z daného členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu.

6. Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie.“

O pilotnom postupe EÚ

9 Pilotný postup EÚ je postupom spolupráce medzi Európskou komisiou a členskými štátmi, ktorý umožňuje overiť, či je právo EÚ týmito štátmi dodržiavané a správne uplatňované. Jeho cieľom je efektívne riešenie prípadných porušení práva EÚ bez toho, aby pokiaľ je to možné, došlo k formálnemu začatiu konania o nesplnení povinnosti v zmysle článku 258 ZFEÚ.

10 Funkčné aspekty pilotného postupu EÚ boli najprv opísané v oznámení Komisie z 5. septembra 2007 nazvanom „Európa výsledkov – uplatňovanie práva spoločenstva“ [KOM(2007) 502 v konečnom znení]. Bod 2.2 tohto oznámenia, nazvaný „Zlepšenie pracovných postupov“, stanovuje:

„… Tak ako teraz sa všetky žiadosti o informácie a sťažnosti týkajúce sa správneho uplatňovania práva Spoločenstva, ktoré Komisia dostane, naďalej budú evidovať a potvrdzovať…. Ak si otázka vyžaduje objasnenie vecného alebo právneho stanoviska v členskom štáte, postúpi sa príslušnému členskému štátu… poskytne sa členskému štátu krátka lehota, aby podal potrebné vysvetlenia, informácie a riešenia priamo dotknutým občanom alebo podnikom a informoval o tom Komisiu. Pokiaľ daná vec predstavuje porušenie práva Spoločenstva, členské štáty by mali zjednať alebo navrhnúť nápravu v rámci stanovených lehôt. Ak nie je navrhnuté riešenie, Komisia bude situáciu ďalej sledovať a uskutoční v súlade s existujúcim postupom ďalšie opatrenia vrátane začatia konania vo veci porušenia…. Výsledky prípadov by sa zaznamenávali s cieľom umožniť podávanie správ o činnosti a prípadnej následnej kontrole, vrátane evidencie a začatia konania vo veci porušenia. Toto podávanie správ by umožnilo určenie rozsahu, povahy a závažnosti problémov, ktoré zostávajú nevyriešené, ako aj stanovenie potreby dodatočných mechanizmov riešenia určitých problémov či špecifickejších sektorových iniciatív. Všetky tieto opatrenia by mali prispieť k zníženiu počtu konaní vo veci porušenia a zlepšiť účinnosť ich priebehu. Komisia navrhuje testovanie v niektorých členských štátoch počas roka 2008, ktoré by po vyhodnotení prvého roku fungovania mohlo byť rozšírené na všetky členské štáty…“

Okolnosti predchádzajúce sporu

11 Žalobcovia, Darius Nicolai Spirlea a Mihaela Spirlea, sú rodičmi dieťaťa, ktoré zomrelo v auguste 2010, údajne z dôvodu terapeutickej liečby na báze autológnych kmeňových buniek, ktorú podstúpilo v súkromnej klinike so sídlom v Düsseldorfe (Nemecko) (ďalej len „súkromná klinika“).

12 Listom z 8. marca 2011 podali žalobcovia sťažnosť na Generálne riaditeľstvo (GR) Komisie pre zdravie, v ktorej v podstate uvádzali, že súkromná klinika mohla svoje terapeutické liečby poskytovať z dôvodu nečinnosti nemeckých orgánov, ktoré tým porušili ustanovenia nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1394/2007 z 13. novembra 2007 o liekoch na inovatívnu liečbu, ktorým sa mení a dopĺňa smernica 2001/83/ES a nariadenie (ES) č. 726/2004 (Ú. v. EÚ L 324, s. 121).

13 V nadväznosti na túto sťažnosť Komisia začala pilotný postup EÚ pod číslom 2070/11/SNCO a kontaktovala nemecké orgány na účely preverenia toho, v akej miere mohli skutočnosti opísané žalobcami v ich sťažnosti, pokiaľ ide o prax súkromnej kliniky, porušiť nariadenie č. 1394/2007.

14 Komisia zaslala 10. mája a 10. októbra 2011 Spolkovej republike Nemecko dve žiadosti o informácie, na ktoré Nemecko odpovedalo 7. júla a 4. novembra 2011.

15 Žalobcovia 11. augusta 2011 požiadali v zmysle nariadenia č. 1049/2001 o prístup k informáciám týkajúcim sa vybavenia sťažnosti. Žiadali konkrétne o poskytnutie pripomienok, ktoré predložila Spolková republika Nemecko 7. júla 2011 (ďalej len „sporný dokument“).

16 Komisia 12. augusta 2011 informovala nemecké orgány o žiadosti žalobcov o prístup k spornému dokumentu.

17 Spolková republika Nemecko 19. augusta 2011 informovala Komisiu, že nesúhlasí s poskytnutím prístupu k spornému dokumentu na základe výnimky týkajúcej sa na jednej strane ochrany medzinárodných vzťahov, stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. a) tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, a na druhej strane ochrany účelu vyšetrovania, stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke tohto nariadenia.

18 Komisia 22. septembra 2011 zamietla žiadosť žalobcov o prístup k spornému dokumentu.

19 Dňa 27. septembra 2011 podali žalobcovia Komisii opakovanú žiadosť v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.

20 Komisia 9. novembra 2011 potvrdila svoje predchádzajúce rozhodnutie zamietnutím prístupu žalobcov k spornému dokumentu na základe článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, v spojení s článkom 4 ods. 2 treťou zarážkou tohto nariadenia (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

21 Komisia najprv vysvetlila, že po porade s nemeckými orgánmi tieto orgány nesúhlasili so zverejnením predmetného dokumentu s odvolaním sa predovšetkým na výnimku týkajúcu sa ochrany vyšetrovania, stanovenú v nariadení č. 1049/2001. Následne uviedla, že vzhľadom na to, že toto odôvodnenie sa zdá na prvý pohľad dôvodné, musí zamietnuť prístup k spornému dokumentu v zmysle článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001. Okrem toho sa domnievala, že čiastočný prístup k spornému dokumentu v zmysle článku 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001 nebol v predmetnej veci možný. Napokon uviedla, že neexistuje nijaký prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001, ktorý by odôvodnil zverejnenie tohto dokumentu.

22 Komisia 27. septembra 2012 informovala žalobcov, že pilotný postup EÚ 2070/11/SNCO bol definitívne ukončený.

Konanie a návrhy účastníkov konania

23 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 27. decembra 2011 žalobcovia podali prejednávanú žalobu.

24 V nadväznosti na čiastočnú obmenu Všeobecného súdu bol sudca spravodajca pridelený ôsmej komore, v dôsledku čoho jej bola pridelená táto vec.

25 Uznesením z 3. februára 2014 Všeobecný súd v súlade s článkom 65 písm. b), článkom 66 ods. 1 a článkom 67 ods. 3 tretím pododsekom rokovacieho poriadku uložil Komisii, aby predložila sporné dokumenty, s tým, že tieto dokumenty nebudú v rámci tohto konania zaslané žalobcom. Komisia tejto žiadosti vyhovela v stanovenej lehote.

26 Dňa 4. februára 2014 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 rokovacieho poriadku vyzval žalobcov a Komisiu, aby predložili pripomienky k dôsledkom, ktoré treba vyvodiť pre riešenie predmetnej veci z rozsudku Súdneho dvora z 21. júna 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia (C-135/11 P). Účastníci konania vyhoveli tejto výzve v stanovenej lehote.

27 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

28 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im položil Všeobecný súd, boli vypočuté počas pojednávania 6. marca 2014.

29 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

30 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

31 Žalobcovia v podstate uvádzajú tri žalobné dôvody založené na porušení podstatných formálnych náležitostí a povinnosti odôvodnenia, porušení článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001 a porušení článku 4 ods. 6 tohto nariadenia.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení podstatných formálnych náležitostí a povinnosti odôvodnenia

Tvrdenia účastníkov konania

32 Žalobcovia Komisii v podstate vytýkajú, že v napadnutom rozhodnutí uviedla, že jediná námietka Spolkovej republiky Nemecko proti zverejneniu sporného dokumentu stačila na zamietnutie ich žiadosti o prístup v zmysle nariadenia č. 1049/2001. V tomto smere uvádzajú, že Komisia sa dopustila viacerých chýb pri vybavovaní ich žiadosti o prístup a že dostatočne neodôvodnila napadnuté rozhodnutie.

33 Žalobcovia predovšetkým uvádzajú, že pokiaľ ide o žiadosť o prístup k dokumentu členského štátu, ako je to v predmetnej veci, článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 priznáva Komisii istú mieru voľnej úvahy s ohľadom na uplatnenie výnimiek stanovených v odsekoch 1 a 2 tohto ustanovenia. Komisia teda nie je povinná okamžite sa poradiť s dotknutým členským štátom o prístupe, ak je zrejmé, že predmetný dokument musí byť zverejnený. Žalobcovia tvrdia, že pokiaľ ide o predmetnú vec, žiadna skutočnosť z napadnutého rozhodnutia neumožňuje dospieť k záveru, že Komisia využila túto mieru voľnej úvahy v rámci ich žiadosti o prístup.

34 Žalobcovia ďalej tvrdia, že Komisia mala aj po konzultácii so Spolkovou republikou Nemecko v zmysle článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 podrobne preveriť, či skutočnosti a odôvodnenie uvádzané členským štátom proti zverejneniu sporného dokumentu boli dôvodné. Podľa nich je Komisia príslušná nielen preveriť, či daný členský štát formálne odôvodnil svoje stanovisko, ale tiež skontrolovať, či sa toto odôvodnenie vzťahuje na výnimky stanovené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 a posúdiť *in concreto*, či uvedené výnimky a dôvody boli uplatniteľné na sporný dokument.

35 Žalobcovia okrem toho Komisii vytýkajú, že vyzvala Spolkovú republiku Nemecko, aby uplatnila výnimky, ktoré sú stanovené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Domnievajú sa totiž, že na účely znemožnenia prístupu žalobcov k spornému dokumentu Komisia priamo vyzvala členský štát, aby proti tomu namietol a že ho dokonca poučila o spôsobe uplatnenia výnimiek nariadenia č. 1049/2001. Tento postup je však v rozpore s účelom predmetného nariadenia, ktorým je transparentnosť a objektívnosť rozhodnutí inštitúcii Európskej únie.

36 Žalobcovia okrem toho tvrdia, že Komisia porušila zásadu rovnosti zbraní a práva byť vypočutý v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie. Uvádzajú totiž, že Spolková republika Nemecko bola informovaná o dôvodoch, ktoré oni uviedli na podporu svojej žiadosti o prístup, pričom oni neboli informovaní o dôvodoch, pre ktoré tento členský štát nesúhlasil so zverejnením sporného dokumentu. Za týchto okolností sa nemohli vyjadriť o dôvodnosti námietky tohto členského štátu s ohľadom na výnimky stanovené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Domnievajú sa napokon, že ako účastníci konania v zmysle tohto nariadenia mali mať prístup k odpovedi Spolkovej republiky Nemecko.

37 Žalobcovia napokon tvrdia, že Komisia nesprávne rozšírila pôsobnosť článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 na „nemecké orgány“, pričom jediným platným partnerom pre Komisiu v rámci tohto článku bola „Spolková republika Nemecko“.

38 Komisia odmieta tvrdenia žalobcov.

Posúdenie Všeobecným súdom

39 Žalobcovia v rámci prvého žalobného dôvodu v podstate uvádzajú dve výhrady založené na porušení podstatných formálnych náležitostí, ktoré vyplývajú predovšetkým z článku 4 ods. 4 a 5 nariadenia č. 1049/2001, a na porušení povinnosti odôvodnenia.

– Úvodné pripomienky

40 Na úvod treba pripomenúť, že nariadenie č. 1049/2001 sleduje cieľ, ako stanovuje jeho odôvodnenie 4 a jeho článok 1, priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií (rozsudok Súdneho dvora z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Zb. s. I-4723, bod 33 a rozsudok Všeobecného súdu z 3. októbra 2012, Jurašinović/Rada, T-63/10, bod 28). Podľa článku 2 ods. 3 uvedeného nariadenia sa toto právo vzťahuje nielen na dokumenty vydané inštitúciou, ale takisto na dokumenty prijaté od tretích osôb, medzi ktoré patria aj členské štáty, ako to výslovne uvádza článok 3 písm. b) tohto nariadenia.

41 Toto právo na prístup však podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu (rozsudok Súdneho dvora z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, Zb. s. I-1233, bod 62, a rozsudok Jurašinović/Rada, už citovaný, bod 29). Najmä článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 uvádza, že členský štát môže požiadať inštitúciu, aby nezverejnila dokument pochádzajúci od tohto členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu (rozsudok IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 50).

42 Spolková republika Nemecko v predmetnej veci využila možnosť, ktorú jej priznáva článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, a požiadala Komisiu, aby nezverejnila pripomienky, ktoré Komisii zaslala 7. júla 2011 v rámci pilotného postupu EÚ 2070/11/SNCO. Tento členský štát založil svoju námietku predovšetkým na výnimke týkajúcej sa vyšetrovania, stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke tohto nariadenia. Komisia v napadnutom rozhodnutí následne odôvodnila zamietnutie prístupu k spornému dokumentu námietkou prejavenou nemeckými orgánmi podľa článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001.

43 V tomto smere treba uviesť, že Súdny dvor už mal príležitosť objasniť, v rozsudkoch z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia (C-64/05 P, Zb. s. I-11389) a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovanom, rozsah námietky vznesenej členským štátom podľa tohto ustanovenia.

44 V tomto smere Súdny dvor zdôraznil, že článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 má procesnú povahu, keďže predchádzajúci súhlas dotknutého členského štátu sa vyžaduje v prípade, že tento štát podal príslušnú osobitnú žiadosť, a je ustanovením, ktoré sa týka procesu prijímania rozhodnutia Únie (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, body 78 a 81, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 53).

45 Na rozdiel od článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, ktorý priznáva tretím osobám v prípade dokumentov, ktoré od nich pochádzajú, iba právo porady s dotknutou inštitúciou o uplatnení jednej z výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 a 2, odsek 5 tohto článku uvádza predchádzajúci súhlas členského štátu ako nevyhnutnú podmienku zverejnenia dokumentu pochádzajúceho od neho v prípade, že to tento členský štát vyžaduje (rozsudok IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 54).

46 Súdny dvor na základe toho rozhodol, že keď členský štát využije možnosť poskytovanú článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 požiadať, aby určitý dokument pochádzajúci z tohto členského štátu nebol zverejnený bez jeho predchádzajúceho súhlasu, prípadné zverejnenie tohto dokumentu inštitúciou si vyžaduje získanie predchádzajúceho súhlasu uvedeného členského štátu (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 50, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 55).

47 Z toho *a contrario* vyplýva, že inštitúcia, ktorej nebol daný súhlas dotknutého členského štátu, nemôže voľne zverejniť predmetný dokument (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 44, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 56).

48 Článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 však neposkytuje dotknutému členskému štátu všeobecné a bezpodmienečné právo veta umožňujúce svojvoľne a bez povinnosti odôvodniť svoje rozhodnutie zabrániť zverejneniu akéhokoľvek dokumentu v držbe inštitúcie len preto, lebo uvedený dokument pochádza z tohto členského štátu (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 58, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 57).

49 Výkon právomoci, ktorú článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 priznáva dotknutému členskému štátu, je totiž ohraničený rámcom hmotnoprávnych výnimiek uvádzaných v odsekoch 1 až 3 toho istého článku, pričom členskému štátu je v tejto súvislosti priznaná len právomoc zúčastniť sa na rozhodnutí inštitúcie Únie. Predchádzajúci súhlas dotknutého členského štátu, na ktorý odkazuje tento článok, teda nie je svojvoľným právom veta, ale určitým druhom súhlasného stanoviska, že neexistujú výnimočné dôvody vyplývajúce z odsekov 1 až 3 tohto článku. Rozhodovací proces takto zavedený uvedeným článkom teda vyžaduje, aby sa inštitúcia a členský štát, ktorých sa to týka, držali hmotnoprávnych výnimiek stanovených v daných odsekoch 1 až 3 (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, body 76 a 83, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 58).

50 Z toho vyplýva, že článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 umožňuje členskému štátu zabrániť zverejneniu dokumentov, ktoré od neho pochádzajú, iba na základe hmotnoprávnych výnimiek stanovených v odseku 1 až 3 tohto článku, pričom musí v tejto súvislosti riadne odôvodniť svoje stanovisko (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 99, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 59).

51 Pokiaľ ide v predmetom prípade o rozsah pôsobnosti článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 voči inštitúcii rozhodujúcej o žiadosti o prístup k dokumentu, je potrebné pripomenúť, ako Súdny dvor už rozhodol, že to, že došlo k zásahu dotknutého členského štátu, neovplyvňuje vo vzťahu k žiadateľovi povahu rozhodnutia ako aktu Únie, ktorý mu potom adresuje inštitúcia v odpovedi na jeho žiadosť o prístup k dokumentu, ktorý má táto v držbe (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 94, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 60).

52 Inštitúcia, ktorá rozhoduje o žiadosti o prístup k dokumentu, je teda ako autorka rozhodnutia o zamietnutí prístupu k dokumentom zodpovedná za jeho zákonnosť. Súdny dvor rozhodol, že táto inštitúcia nemôže uznať námietku prejavenú členským štátom proti zverejneniu dokumentu, ktorý od neho pochádza, ak táto námietka nie je riadne odôvodnená alebo ak dôvody, o ktoré sa tento štát pri zamietnutí prístupu k spornému dokumentu opiera, neodkazujú na výnimky stanovené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 88, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 61).

53 Z toho vyplýva, že dotknutá inštitúcia predtým, ako zamietne prístup k dokumentu pochádzajúcemu z členského štátu, musí preskúmať, či tento členský štát založil svoju námietku na hmotnoprávnych výnimkách stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 a či v tejto súvislosti riadne odôvodnil svoje stanovisko. V rámci procesu prijímania rozhodnutia o zamietnutí prístupu sa Komisia

musí ubezpečiť o existencii takéhoto odôvodnenia a uviesť ho v rozhodnutí prijatom v tomto konaní (rozsudky Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 99, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 62).

54 Naopak v zmysle judikatúry nie je povinnosťou inštitúcie rozhodujúcej o žiadosti o prístup k dokumentu vyčerpávajúcim spôsobom posúdiť odmietavé rozhodnutie dotknutého členského štátu formou kontroly, ktorá ide nad rámec overenia existencie odôvodnenia odkazujúceho na výnimky uvedené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 (rozsudok IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 63).

55 Požiadavka takého vyčerpávajúceho posúdenia by totiž mohla viesť k tomu, že inštitúcia, ktorej bola podaná žiadosť o sprístupnenie dokumentu, po vykonaní tohto posúdenia neoprávnene sprístupní žiadateľovi sporný dokument bez zohľadnenia riadne odôvodnenej námietky členského štátu, v zmysle bodov 52 a 53 vyššie, od ktorého dokument pochádza (rozsudok IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 64).

56 Dve výhrady vznesené žalobcami v rámci prvého žalobného dôvodu treba preskúmať s ohľadom na tieto zásady.

– O údajnom porušení podstatných formálnych náležitostí

57 Pokiaľ ide o výhradu založenú na porušení podstatných formálnych náležitostí, žalobcovia po prvé uvádzajú, že článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že Komisia je pred poradou s dotknutým členským štátom v zmysle odseku 5 tohto článku povinná overiť, či v rámci jej právomoci voľnej úvahy dokument, ku ktorému sa žiada prístup, možno alebo nemožno zverejniť s ohľadom na výnimky stanovené v tomto nariadení.

58 V tomto smere treba uviesť, že uvedené tvrdenie sleduje spochybnenie tvrdenia Komisie uvedeného v napadnutom rozhodnutí, ako aj v písomných vyjadreniach pred Všeobecným súdom, podľa ktorého ak sa žiadosť o prístup týka dokumentu pochádzajúceho z členského štátu, Komisia požiada tento štát o súhlas so zverejnením.

59 Žalobcovia oprávnene kritizujú toto tvrdenie Komisie, pretože článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje, že pokiaľ ide o dokumenty tretej osoby, vrátane členských štátov (pozri bod 40 vyššie) a nie je jasné, či dokument môže alebo nemôže byť zverejnený, inštitúcia, ktorá rozhoduje o žiadosti o prístupe k dokumentu, sa poradí s treťou osobou s cieľom posúdiť, či sa môže použiť výnimka z odseku 1 alebo 2 tohto článku.

60 Navyše treba uviesť, že Súdny dvor vo svojej judikatúre stanovil, že z článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 vyplýva, že keď predmetná inštitúcia považuje za jasné, že prístup k dokumentu pochádzajúcemu z členského štátu musí byť odmietnutý na základe výnimiek stanovených v odsekoch 1 alebo 2 tohto článku, odmietne prístup žiadateľovi bez toho, aby to musela konzultovať s členským štátom, z ktorého pochádza dokument, a to bez ohľadu na skutočnosť, či tento členský štát predtým podal žiadosť na základe článku 4 ods. 5 uvedeného nariadenia (v tomto zmysle pozri rozsudok Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 68).

61 Ako tvrdia žalobcovia, ak sa na dokument pochádzajúci z členského štátu, ku ktorému je žiadaný prístup, nijakým spôsobom nevzťahujú výnimky z článku 4 nariadenia č. 1049/2001, Komisia nie je povinná poradiť sa s členským štátom a musí priamo pristúpiť k zverejneniu sporného dokumentu bez jeho súhlasu. V tomto ohľade treba zdôrazniť, že v súlade s judikatúrou citovanou v bode 48 vyššie členské štáty nedisponujú všeobecným a bezpodmienečným právom veta, ktoré by im umožnilo zabrániť zverejneniu akéhokoľvek dokumentu v držbe inštitúcie len preto, lebo uvedený dokument pochádza z týchto členských štátov.

62 V predmetnej veci však Komisii nemožno vytýkať porušenie článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, keďže, ako uviedla v napadnutom rozhodnutí, sporný dokument sa týkal pilotného postupu EÚ a Spolková republika Nemecko sa teda mohla odvolať na výnimku v zmysle článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

63 V tomto smere treba hneď na úvod uviesť, že žalobcovia nenamietajú proti tomu, že sporný dokument sa týka „vyšetrovania“ v zmysle výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

64 V každom prípade z oznámenia z 5. septembra 2007 vyplýva (pozri bod 10 vyššie), že cieľom pilotných postupov EÚ je overiť, či sa právo EÚ členskými štátmi dodržiava a správne uplatňuje. Komisia na tento účel pravidelne využíva žiadosti o informácie adresované tak dotknutým členským štátom, ako aj dotknutým občanom a podnikom. V osobitnom rámci pilotného postupu EÚ 2070/11/SNCO Komisia predovšetkým preskúmala, či skutočnosti opísané žalobcami v ich sťažnosti mohli skutočne predstavovať porušenie nariadenia č. 1394/2007 zo strany Spolkovej republiky Nemecko. Na ten účel najprv zaslala tomuto členskému štátu žiadosti o informácie. Potom posúdila odpovede, ktoré dostala. Napokon uviedla svoje závery, dokonca aj predbežné, v rámci správy adresovanej žalobcom.

65 Z uvedeného vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, Komisia splnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, keďže sa poradila so Spolkovou republikou Nemecko v súvislosti s otázkou, či sa podľa jej názoru na žiadosť o prístup uplatňujú výnimky stanovené v odsekoch 1 a 2 článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Navyše je vhodné domnievať sa, že rozhodnutie Komisie týkajúce sa žiadosti o prístup záviselo od rozhodnutia nemeckých orgánov v rámci postupu prijímania napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisia, už citovaný, bod 56).

66 Po druhé žalobcovia Komisii vytýkajú, že vyzvala Spolkovú republiku Nemecko, aby nesúhlasila so zverejnením sporného dokumentu. Je však nutné uviesť, že toto tvrdenie nie je ničím podložené. Ako totiž vyplýva z listu Komisie z 12. augusta 2011 (pozri bod 16 vyššie), Komisia informovala Spolkovú republiku Nemecku o žiadosti o prístup žalobcov k spornému dokumentu a v rámci toho sa obmedzila na uvedenie svojho názoru na zverejnenie sporného dokumentu. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, to neprestavovalo výzvu na nesúhlas so žiadosťou o prístup, ale skôr o splnenie povinnosti, ktorú má Komisia v zmysle článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 poradiť sa s členským štátom dotknutým touto žiadosťou.

67 Po tretie žalobcovia tvrdia, že Komisia sa nesprávne obrátila na „nemecké orgány“ a nie na „Spolkovú republiku Nemecko“. V tomto smere stačí uviesť, že toto tvrdenie vyplýva z nesprávneho pochopenia znenia napadnutého rozhodnutia. Komisia totiž v rámci svojho odôvodnenia použila výraz „nemecké orgány“ ako výraz rovnocenný výrazu „Spolková republika Nemecko“. Keďže oba výrazy sa v predmetnom prípade týkali dotknutého členského štátu, z ktorého pochádza dokument tvoriaci predmet žiadosti o prístup v zmysle článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, Komisii nemožno vytýkať žiadne porušenie tohto článku. Je vhodné pripomenúť, že tento článok sa vzťahuje na všetky dokumenty pochádzajúce z členských štátov, ktoré tieto štáty odovzdajú inštitúcii bez ohľadu na to, kto je ich autorom v rámci štátu v súlade s vnútroštátnou deľbou právomocí (pozri v tomto zmysle rozsudok Švédsko/Komisia, už citovaný, bod 61).

68 Po štvrté žalobcovia Komisii v podstate vytýkajú, že porušila zásadu rovnosti zbraní a že im neumožnila poznať názor Spolkovej republiky Nemecko po porade, ktorú urobila v súlade s článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001.

69 V tomto smere treba predovšetkým uviesť, podobne ako to urobila Komisia, že úlohou Komisie nie je v rámci uplatnenia článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 pri zohľadnení zásady rovnosti zbraní rozhodnúť o spore medzi žiadateľom o prístup k dokumentu a členským štátom, ktorý je autorom tohto dokumentu. V predmetnej veci je Komisia, ako inštitúcia oprávnená rozhodnúť o prístupe

k spornému dokumentu, príslušná preskúmať, či Spolková republika Nemecko v súvislosti s výnimkami stanovenými v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 uviedla dôvody spôsobilé na prvý pohľad odôvodniť zamietnutie žiadosti o prístup.

70 Ďalej na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, treba uviesť, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí neobmedzila len na uvedenie stanoviska zastávaného Spolkovou republikou Nemecko s ohľadom na ich žiadosť o prístup, ale doslovne tiež uviedla výňatky zo stanoviska, ktoré jej Spolková republika Nemecko poslala po porade (časť 3 napadnutého rozhodnutia). Ide konkrétne o výňatky, v ktorých Spolková republika Nemecko v podstate vysvetľovala, že podľa nej musí v rámci pilotného postupu EÚ vládnuť atmosféra vzájomnej dôvery s Komisiou, umožňujúca začať rokovania a dospieť ku kompromisu s cieľom dosiahnuť rýchle a celkové riešenie daného sporu. Z týchto úryvkov tiež vyplýva, že podľa Spolkovej republiky Nemecko zverejnenie sporného dokumentu by iba ohrozilo lojálnu spoluprácu medzi ňou a Komisiou, ktorej zachovanie bolo nevyhnutné v rámci začatého vyšetrovania.

71 Treba teda zastávať názor, že Komisia umožnila žalobcom poznať odôvodnenie, ktoré Spolková republika Nemecko uviedla na účely namietnutia proti zverejneniu sporného dokumentu.

72 Okrem toho treba zamietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého Komisia v podstate porušila ich právo byť vypočutí, keďže im neponúkla možnosť predložiť ich pripomienky k odpovedi danej Spolkovou republikou Nemecko.

73 V tomto smere treba uviesť, že v rámci nariadenia č. 1049/2001 je stanovené, že po vydaní prvého rozhodnutia o zamietnutí zo strany orgánu rozhodujúceho o žiadosti o prístup k dokumentu môžu žiadatelia o prístup podať opakovanú žiadosť v zmysle článku 7 ods. 2 tohto nariadenia. Pri tej príležitosti si zachovávajú možnosť predložiť svoje pripomienky proti stanovisku tohto orgánu. Predovšetkým v prípade, keď členský štát namietol proti žiadanému zverejneniu v súlade s článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, s odvolaním sa na výnimky stanovené v odsekoch 1 a 2 tohto ustanovenia, žiadatelia majú prostredníctvom opakovanej žiadosti možnosť vyjadriť sa k odôvodneniu uvedenému daným členským štátom.

74 Pokiaľ však ide o predmetnú vec, po rozhodnutí Komisie z 22. septembra 2011 o zamietnutí žiadosti o prístup žiadateľov k spornému dokumentu (pozri bod 18 vyššie) žalobcovia podali na Komisiu opakovanú žiadosť v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 (pozri bod 19 vyššie). Treba teda zastávať názor, že na rozdiel od ich tvrdení mali možnosť namietnuť proti postupu Komisie v súvislosti s jej poradou so Spolkovou republikou Nemecko podľa článku 4 ods. 5 tohto nariadenia, ako aj proti stanovisku tejto republiky v neprospech ich žiadosti. Okrem toho treba zdôrazniť, že Komisia v rámci svojho odôvodnenia konkrétne odpovedala na tvrdenia a pripomienky predložené žalobcami v opakovanej žiadosti (časť 4 napadnutého rozhodnutia).

75 Po piate, hoci žalobcovia Komisii vytýkajú, že nesprávne určila dokument, ktorý bol predmetom ich žiadosti o prístup, je nutné naopak konštatovať, že Komisia správne odkázala na daný dokument, a to ako v jej žiadosti zaslanej Spolkovej republike Nemecko, tak aj v napadnutom rozhodnutí, ako na odpoveď, ktorú tento členský štát adresoval Komisii 7. júla 2011 v nadväznosti na žiadosť podanú v rámci pilotného postupu EÚ 2070/11/SNCO. Argument žalobcov preto musí byť zamietnutý.

76 Preto vzhľadom na skutočnosť, že Komisia splnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú predovšetkým z článku 4 ods. 4 a 5 nariadenia č. 1049/2001, tak ako ich vykladal Súdny dvor vo svojej judikatúre, žalobcovia nemôžu tvrdiť, že sa pri vybavovaní ich žiadosti o prístup dopustila porušenia podstatných formálnych náležitostí.

77 Prvá výhrada sa teda musí zamietnuť.

– O údajnom porušení povinnosti odôvodnenia

78 Pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa porušenia povinnosti odôvodnenia, žalobcovia uvádzajú rad argumentov, ktorými Komisii vytýkajú, že sa obmedzila na povrchné overenie odôvodnenia Spolkovej republiky Nemecko, uvedeného na podporu jej odmietnutia žiadosti o prístup. Domnievajú sa, že v súlade s ustálenou judikatúrou bola Komisia povinná konkrétnym a individuálnym spôsobom preskúmať uvedené odôvodnenie a v prípade odmietnutia mala vysvetliť dôvod, pre ktorý mohol prístup k spornému dokumentu porušiť ustanovenie, na ktoré sa odvolala Spolková republika Nemecko, teda článok 4 ods. 2 tretiu zarážku nariadenia č. 1049/2001.

79 Na úvod treba uviesť, že žalobcovia touto výhradou vzniesli otázku o povahe a intenzite preskúmania, ktoré má byť vykonané, a odôvodnenia, ktoré má poskytnúť Komisia v prípade, že sa rozhodne odvolať na výnimky stanovené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001.

80 Žalobcovia v tomto smere správne tvrdia, že Súdny dvor stanovil, že na účely odôvodnenia zamietnutia prístupu k dokumentu, ktorého sprístupnenie bolo požadované, v zásade nestačí, že tento dokument spadá pod činnosť uvedenú v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001. Dotknutá inštitúcia musí takisto poskytnúť vysvetlenie, pokiaľ ide o to, ako by prístup k uvedenému dokumentu mohol konkrétne a skutočne poškodiť záujem chránený výnimkou upravenou v tomto článku (rozsudky Súdneho dvora z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, Zb. s. I-5885, bod 53; z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Zb. s. I-8533, bod 72, a zo 14. novembra 2013, LPN/Komisia, C-514/11 P a C-605/11 P, bod 44).

81 Treba uviesť, že povinnosť konkrétneho a individuálneho preskúmania, ktorá vyplýva zo zásady transparentnosti zakotvenej v citovanej judikatúre, nie je uplatniteľná, keď sa žiadosť o prístup týka dokumentu pochádzajúceho z členského štátu v zmysle článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001.

82 Ako totiž vyplýva z bodov 53 a 55 vyššie, Súdny dvor rozhodol, že v rámci procesu prijímania rozhodnutia o zamietnutí prístupu sa Komisia musí iba ubezpečiť, že dotknutý členský štát na jednej strane založil svoju námietku na hmotnoprávnych výnimkách stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 a na druhej strane, že v tomto ohľade riadne odôvodnil svoje stanovisko.

83 Okrem toho Súdny dvor v odpovedi na tvrdenia podobné tým, ktoré vzniesli žalobcovia v predmetnej veci, spresnil, že nie je povinnosťou inštitúcie rozhodujúcej o žiadosti o prístup k dokumentu vyčerpávajúcim spôsobom posúdiť odmietavé rozhodnutie dotknutého členského štátu formou kontroly, ktorá ide nad rámec overenia existencie odôvodnenia odkazujúceho na výnimky uvedené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001.

84 V predmetnej veci treba konštatovať, že Komisia overila, že námietka Spolkovej republiky Nemecko odkazovala na hmotnoprávne výnimky stanovené v článku 4 ods. 1 až 3 nariadenia č. 1049/2001 a že táto námietka bola v tomto smere riadne odôvodnená. Okrem toho predovšetkým uviedla, že nemecké orgány namietli proti zverejneniu sporného dokumentu, opierajúc sa o výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke tohto nariadenia, týkajúcu sa ochrany účelu vyšetrovania. V tomto smere dokonca doslovne citovala znenie odpovede Spolkovej republiky Nemecko. Uviedla ďalej, že vysvetlenia tohto štátu sa zdali *prima facie* dôvodné, ako to podľa nej vyžaduje Súdny dvor v už citovanom rozsudku Švédsko/Komisia. Napokon odpovedala na tvrdenia, ktoré žalobcovia uviedli vo svojej opakovanej žiadosti z 27. septembra 2011 (pozri bod 19 vyššie) voči porade s nemeckými orgánmi.

85 Z toho vyplýva, že Komisia splnila svoju povinnosť náležitého preskúmania, keďže dodržala mieru podrobnosti požadovanú Súdnym dvorom v jeho judikatúre v súvislosti s článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 a jej povinnosť odôvodnenia.

86 Druhá výhrada sa teda musí zamietnuť.

87 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001

Tvrdenia účastníkov konania

88 Žalobcovia predovšetkým tvrdia, že Komisia nedostatočne odôvodnila svoje rozhodnutie v súvislosti s absenciou prevažujúceho záujmu v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001. Subsidiárne sa domnievajú, že Komisia nesprávne vyvážila záujmy, ktoré v predmetnej veci stoja proti sebe, a namietajú proti záveru, podľa ktorého žiaden záujem prevažujúci nad záujmom pilotného postupu EÚ nemohol odôvodniť zverejnenie sporného dokumentu. Uvádzajú v podstate, že cieľ ochrany zdravia by mal mať prednosť pred konkrétnym záujmom Komisie pokračovať v jej vyšetrovaní.

89 Komisia namieta proti tvrdeniam žalobcov.

Posúdenie Všeobecným súdom

90 Na úvod je vhodné uviesť, že aj v prípade, keď sa Komisia tak ako v predmetnej veci opiera o článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 na účely zamietnutia prístupu k žiadaným dokumentom, možnosť preukázať, že existuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie týchto dokumentov v zmysle poslednej časti vety článku 4 ods. 2 tohto nariadenia, nie je vylúčená. Ako totiž vyplýva z judikatúry citovanej v bode 49 vyššie, rozhodovací proces stanovený článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 vyžaduje, aby sa inštitúcia a členský štát, ktorých sa to týka, držali hmotnoprávnych výnimiek stanovených v článku 4 ods. 1 až 3 uvedeného nariadenia, čo nevyhnutne zahŕňa článok 4 ods. 2 poslednú časť vety.

91 Podľa judikatúry totiž prináleží tomu, kto uplatňuje existenciu prevažujúceho verejného záujmu, aby konkrétnym spôsobom uviedol okolnosti, ktoré odôvodňujú zverejnenie dotknutých dokumentov (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 28. júna 2012, Komisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, bod 68; Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný, bod 62; Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný, bod 103, a LPN/Komisia, už citovaný, bod 94).

92 Okrem toho predloženie čisto všeobecných úvah nemôže stačiť na preukázanie toho, že verejný záujem má prednosť pred dôvodmi opodstatňujúcimi zamietnutie zverejnenia dotknutých dokumentov (pozri v tomto zmysle rozsudok LPN/Komisia, už citovaný, bod 93).

93 Navyše prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie dokumentu sa nemusí nevyhnutne líšiť od zásad, na ktorých spočíva nariadenie č. 1049/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudky Švédsko a Turco/Rada, už citovaný, body 74 a 75, a LPN/Komisia, už citovaný, bod 92).

94 Pokiaľ ide o predmetnú vec, treba uviesť, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že žiaden prevažujúci verejný záujem neodôvodňoval zverejnenie dokumentov v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001, lebo najlepším spôsobom slúžiť verejnému záujmu v danom prípade bolo dokončiť pilotný postup EÚ so Spolkovou republikou Nemecko. Podľa Komisie, ktorá v podstate zopakovala odôvodnenie uvedené v tomto smere nemeckými orgánmi v ich liste z 19. augusta 2011 (pozri bod 18 vyššie, ako aj body 3 a 6 napadnutého rozhodnutia), to umožnilo overiť, či bolo právo Únie skutočne porušené s ohľadom na skutočnosti tvrdené žalobcami v ich sťažnosti proti nemeckým orgánom.

95 Toto posúdenie Komisie nie je postihnuté žiadnou vadou.

96 Po prvé treba totiž zastávať názor, že ako vyplýva z bodu 94 vyššie, Komisia odôvodnila svoj záver, podľa ktorého prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001 nemohol v predmetnej veci odôvodniť zverejnenie sporného dokumentu. Na základe toho tvrdenie žalobcov založené na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nemožno uznať.

97 Po druhé je dôležité uviesť, že žalobcovia okrem všeobecných tvrdení týkajúcich sa potreby ochrany verejného zdravia a skutočnosti, že liečebné postupy súkromnej kliniky spôsobili smrť viacerých pacientov v Nemecku, neuvádzajú konkrétne dôvody, ktoré by v danom prípade opodstatnili zverejnenie sporného dokumentu. Predovšetkým nevysvetľujú, v akej miere by sprístupnenie tohto dokumentu, čiže odpovede Spolkovej republiky Nemecko na otázky položené Komisiou v rámci predmetného pilotného postupu EÚ, samotným žalobcom, slúžilo záujmu ochrany verejného zdravia. Treba zdôrazniť, že ako vyplýva z judikatúry citovanej v bodoch 91 a 92 vyššie, hoci pri uplatnení výnimky v zmysle článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 dôkazné bremeno prináleží inštitúcii, ktorá sa odvoláva na túto výnimku, naopak, v prípade článku 4 ods. 2 poslednej časti vety tohto nariadenia prináleží tým, ktorí uplatňujú existenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle poslednej časti vety tohto ustanovenia, aby ho preukázali.

98 Po tretie, aj keby sa pripustila domnienka, že všeobecné tvrdenia týkajúce sa existencie všeobecného záujmu na ochrane zdravia majú byť prijaté, zverejnenie požadovaných dokumentov v predmetnom prípade nie je takej povahy, aby umožnilo uspokojiť daný záujem. Je totiž nutné uviesť, že neprislúcha žalobcom stanoviť, v akej miere bolo právo Únie, predovšetkým nariadenie č. 1394/2007, dodržané nemeckými orgánmi s ohľadom na skutkový stav uvedený v ich sťažnosti. Naopak, treba potvrdiť posúdenie Komisie, podľa ktorého verejný záujem na to, aby objasnila, či Spolková republika Nemecko dodržala právo Únie, predstavoval najúčinnejšiu cestu na účel ochrany verejného zdravia.

99 Po štvrté žalobcovia uvádzajú, že sporný dokument mohol odôvodniť žalobu o určenie mimozmluvnej zodpovednosti, ktorú mohli žalobcovia prípadne podať na nemeckých vnútroštátnych súdoch. Návrh žalobcov v podstate smeruje k získaniu dôkazných dokumentov na podporu ich žaloby o zodpovednosti za škodu, s využitím na ten účel Komisie a vyšetrovacích právomocí, ktoré má ako strážca Zmluvy o FEÚ. Záujem žalobcov predložiť dôkazné dokumenty pred vnútroštátny súd však nemožno považovať za prevažujúci „verejný záujem“ v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001, ale za súkromný záujem (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Agrofer Holding, už citovaný, bod 86). Nemožno totiž pripustiť, aby bola Komisia využívaná na účely získania prístupu k dôkazom, ktoré nie sú dostupné inou cestou.

100 V tomto smere treba uviesť, že hoci skutočnosti, ktoré vyvolali konanie žalobcov pred nemeckým vnútroštátnym súdom a európskym súdom, sú zjavne nešťastné a poľutovaniahodné, Komisia správne zdôraznila, že žalobcovia musia podať žalobu s využitím procesných a dôkazných prostriedkov, ktoré im priznáva vnútroštátny právny poriadok.

101 Po piate žalobcovia Komisii vytýkajú, že im neposkytla prístup k spornému dokumentu s ohľadom na uvedený verejný záujem dokonca ani po ukončení pilotného postupu EÚ 2070/11/SNCO.

102 V tomto smere stačí pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že v rámci žaloby o neplatnosť podanej v zmysle článku 263 ZFEÚ zákonnosť napadnutého aktu musí byť skúmaná podľa skutkového a právneho stavu existujúceho v čase, keď bol tento akt prijatý (pozri rozsudok Všeobecného súdu z 30. septembra 2009, Francúzsko/Komisia, T-432/07, Zb. s. II-188, bod 43 a citovanú judikatúru).

103 Treba však konštatovať, že k ukončeniu pilotného postupu EÚ 2070/11/SNCO došlo po prijatí napadnutého rozhodnutia. Tvrdenie žalobcov preto treba zamietnuť.

104 V každom prípade nemožno vylúčiť, ako vyplýva na jednej strane z bodu 12 už citovaného rozsudku LPN/Komisia a na druhej strane z údajov poskytnutých Komisiou počas pojednávania, že úplný alebo čiastočný prístup k dokumentom dotknutým v predmetnej veci mohol byť žalobcom poskytnutý, pokiaľ by výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 prestala byť uplatniteľná po odložení sťažnosti Komisiou, pod podmienkou, že sa na tieto dokumenty nevzťahovala iná výnimka v zmysle tohto nariadenia. Táto hypotéza by však prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by na Komisiu bola podaná nová žiadosť o prístup.

105 Z toho vyplýva, že Komisia v predmetnej veci neporušila povinnosť odôvodnenia, ani sa nedopustila nesprávneho posúdenia pri uplatnení článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001.

106 Druhý žalobný dôvod treba preto zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001

Tvrdenia účastníkov konania

107 Žalobcovia uvádzajú, že Komisia porušila ich právo na získanie čiastočného prístupu ku spornému dokumentu.

108 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcov.

Posúdenie Všeobecným súdom

109 Podľa prvého odseku článku 21 Štatútu Súdneho dvora, uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom podľa prvého odseku článku 53 tohto Štatútu a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku, musí každá žaloba uvádzať predmet konania a obsahovať zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Tieto údaje musia byť dostatočne jasné a presné, aby si žalovaný mohol pripraviť svoju obranu a aby Všeobecný súd mohol uskutočniť súdne preskúmanie. S cieľom zaručiť právnu istotu a riadny výkon spravodlivosti je potrebné, aby hlavné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa žaloba zakladá, vyplývali aspoň stručne, ale koherentne a zrozumiteľne, zo znenia samotnej žaloby (uznesenia Všeobecného súdu z 28. apríla 1993, De Hoe/Komisia, T-85/92, Zb. s. II-523, bod 20, a z 11. júla 2005, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, T-294/04, Zb. s. II-2719, bod 23).

110 V predmetnej veci treba konštatovať, že žalobcovia, okrem abstraktného uvedenia žalobného dôvodu založeného na porušení článku 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001 (pozri predovšetkým bod 91 žaloby), v žalobe nerozvinuli žiadne tvrdenie na jeho podporu. Obmedzujú sa totiž na tvrdenie, že „Komisia mala presným spôsobom uviesť autora sporného dokumentu, jeho obsah, ako aj jeho prílohy, jeho číslo atď., aby bolo možné určiť tento dokument“ a že „bez tohto určenia [sporného dokumentu] ‚nemeckých orgánov‘… nejde o spravodlivý proces“.

111 Keďže toto tvrdenie nepreukazuje žiadnu súvislosť s uplatnením článku 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001 v predmetnej veci, ale skôr s povinnosťou odôvodnenia, ktorá bola preskúmaná v bodoch 78 až 86 vyššie, treba ho považovať za irelevantné na účely podpory tohto žalobného dôvodu.

112 Okrem toho treba zastávať názor, že nemožno preskúmať ani tvrdenia predložené žalobcami v štádiu repliky, pretože sa zakladajú na skutočnostiach napadnutého rozhodnutia, ktoré boli známe v čase podania žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu z 21. októbra 2010, Umbach/Komisia, T-474/08, Zb. s. II-234, bod 60).

113 V dôsledku toho sa tretí žalobný dôvod musí zamietnuť ako neprípustný.

114 Je preto namieste zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

O trovách

115 V zmysle článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania alebo z výnimočných dôvodov.

116 Za okolností prejednávanej veci treba rozhodnúť, že každý účastník konania znáša vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Každý účastník konania znáša vlastné trovy konania.

Gratsias Kǎnčeva Wetter

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 25. septembra 2014.

Podpisy